

מתורת כבוד האדמו"ר בנש"ק רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

לע"נ הצדיק הטהור רבי משה אהרון פינטו זיע"א והרבנית מרלן מזל טוב פינטו זיע"א

פינחס

"בְּקִנְיָאֵי אֶת קִנְיָתִי בְּתוֹכְכֶם"

פינחס בקנאתו פתח פתח וסיוע לכל מי שמתמודד בענייני עריות שיקבל עזרה מהקב"ה

אומר המדרש (במד"ר כא, א) אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדִין הוּא שְׂמִיל שְׂכָרוֹ. הקב"ה אמר שבדין פינחס יקבל את השכר שלו, צריך לשאול הרי פשוט שכל אדם שעושה מצוה בדין הוא שיקבל שכר, אם כך מה החידוש שהמדרש מלמד ומחדש לנו שפינחס יקבל שכרו, מה העומק של המדרש הזה? ועוד צריך להבין מה הפירוש והעומק שהתורה אומרת לנו על פינחס "בְּקִנְיָאֵי אֶת קִנְיָתִי בְּתוֹכְכֶם"?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר על פי דברי רבותינו הקדושים, הגמרא אומרת (קידושין ל:): ואמר ר"ש בן לוי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו שנאמר (תהלים לו, לב) "צוֹפֵה רָשָׁע לְצַדִּיק וּמִבְקָשׁ לְהִימִיתוֹ" ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו. הגמרא אומרת שבכל יום יש לאדם התמודדות עם היצר הרע שבא להכשיל אותו ואם הקב"ה לא יעזור לאדם, הוא לא יוכל להתמודד מול היצר הרע ולנצח אותו כי היצר הרע הוא מלאך עם כוחות גדולים ולכן האדם צריך עזרה וסיוע לנצח את היצר הרע.

על פי זה אומרים רבותינו הקדושים יסוד גדול, מתי שהאדם עומד בפני עבירה הוא צריך להתחיל להתמודד כנגד העבירה פתחו לי פתח כחודה של מחט, את הצעד הראשון האדם צריך להתחיל ואחרי שהאדם עושה את הצעד הראשון וההתמודדות הראשונה, אז הקב"ה עוזר לו לנצח את היצר הרע. אחרי שהאדם התמודד ועבר את ההתמודדות הראשונה אז יש לאדם כוח להמשיך ולנצח את היצר הרע, כי הקב"ה עוזר לו ונותן לו סיעתא דשמיא להמשיך ולהתגבר על היצר הרע. אם כך ההתמודדות והכוח של האדם, מה שהוא צריך לעשות זו ההתחלה, האדם עומד בפני משהו קשה עליו להתחיל ואחרי שיתחיל הקב"ה יעזור לו לסיים.

אבל יש עבירות שדוחקות ומרחיקות את העזרה של הקב"ה מלעזור לאדם, למשל במקום שיש זנות או חטאים של עריות, הקב"ה לא נמצא ולא רוצה להיות בכאלה מקומות. לכן מתי שיש התמודדות של עריות, הכוח לגבור על היצר הרע הוא גדול ביותר. בד"כ האדם צריך להתחיל ולהתמודד והקב"ה יעזור לו להמשיך, אבל בענייני עריות קשה מאוד שיהיה לאדם סיוע להתגבר על ענייני עריות.

בפרשת השבוע אנו רואים שזמרי בן סלוא עשה עבירה של עריות ולא רק הוא אלא כל בני ישראל חטאו בשי" טים והיה שם פורקן גדול של עריות. וידוע שהקב"ה שונא את העריות וזה דבר שמכעיס את הקב"ה כעס גדול ביותר ואז כל בני ישראל היו שקועים בעריות וזמרי בן סלוא נשיא שבט שמעון בשיא של העריות, להתחיל שם לעלות, להתגבר ולהתחזק זה קשה מאוד, כי הקב"ה מתרחק ממקום של עריות, הקב"ה לא רוצה אפילו לעזור לאדם להתגבר במקום של עריות ואז יש קושי גדול ביותר.

ופינחס בן אלעזר בלי סיוע הלך וקינא את קנאת השם, עשה את הצעד הראשון והמשיך אותו. אחרי שכבר פתח את הפתח הראשון אז הקב"ה סייע לו וכך גרם שהקב"ה יסייע לכולם להתגבר על היצר הרע. אחרי שהייתה אורה קשה, ריחוק ושנאה מהקב"ה, ללא סיוע מהקב"ה ומצב של התדרדרות במדרון חלק ללא סוף, עמד פינחס ועצר את ההתדרדרות הזו, עצר את זה שהקב"ה מתרחק ממקום של עריות וקשה אפילו לקבל סיוע מהקב"ה ואם אין לאדם סיוע, הוא אפילו לא יכול להינצל מהיצר הרע כי האדם צריך את הפתח הראשון מעצמו ואז הקב"ה ממשיך ועוזר לו. פינחס עצר את כל ההתדרדרות ועשה את הצעד הראשון, וזה נתן כוח לכל עם ישראל להתחיל ואז הקב"ה מסייע להמשיך ולנצח את היצר הרע.

זמני כניסת/יציאת השבת

פנחס

הפסחים:

יד ה' היתה אל אליהו (מלכים א' יח, מז-ט, כא)

כניסה יציאה ר"ת

תל אביב 19:28 20:49 21:47

חיפה 19:32 20:26 21:22

ירושלים 19:12 20:24 21:20

באר שבע 19:29 20:22 21:18

הזמנים נגזרו על ידי אבינו לפני שיטת אור החיים

קדושת העלון ודברי התורה

יהיו להצלחת ורפואת

כבוד האדמו"ר רבי חיים פינטו

שליט"א

כבוד האדמו"ר

רבי יאשיהו בן זהרי שליט"א

נתנאל וחנה גבאי והילדים היקרים

יאשיהו יוסף יואל, מאיר אהרון

גבריאל, משה חיים רפאל בני שירן

חנה,

שירן חנה בת לאה שלמה בן יפה הי"ו

בנציון ורות והילדים היקרים

למשפחת שמואלי הי"ו

זיוג הגון לדניאל בן חנה הי"ו

תורת הר"ף - ישיבת שובה ישראל

אשרוד להערות וארות

alonharifpinto@gmail.com

ביאורים וחיידושים מאת כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א על פרשת השבוע

"וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמְּכַה אֶשֶׁר הִכָּה"

יש אנשים שנמצאים בעולם הזה כמו מתים ללא חיות בנשמה ורק מתהלכים כחיים בגוף

"גברא קטילא" אדם שכבר מת, אין לו חיות ואין לו כלום.

לכן זמרי בן סלוא ברגע שנגע במדיינית כבר לא הייתה לו חיות, לכן נאמר "וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמְּכַה אֶשֶׁר הִכָּה" שהוא כבר מת לפני, הוא רק היה חי בגוף שלו. פינחס עשה רק מעשה קטן, אבל את החיות שלו זמרי בן סלוא כבר איבד ולא הייתה לו את החיות.

וכך גם תתורץ הקושיה איך פינחס הרג את זמרי, פינחס לא עשה מעשה חמור כמו הריגה, אומנם זה היה מעשה של מסיי רות נפש שסיכן את חייו וקינא קנאה להשם, אבל זמרי היה כבר גברא קטילא, כמו מת ולכן זה שהרג אותו לא היה מעשה גדול כמו הריגה כי כבר היה מת, כך אומר רבנו אור החיים הקדוש.

ואפשר עוד להוסיף ולומר מה שמובא בשו"ע (או"ח קכח, לה) כהן שהרג את הנפש אפילו בשוגג, לא ישא את כפיו אפילו עשה תשובה. ברכת כהנים היא ברכה של שלום וטובה ומי שהרג אפילו בשוגג לא יכול לעלות לברכת כהנים, משום שלקח נפש מיישראל אין איתו שלום ואין איתו טוב. אבל מצד שני (שם, לו) מוהל שהוא כהן ונפטר לו התינוק בברית, כן יכול לעלות לברכת כהנים כי רק אם אדם הרג ואפילו בשוגג לא יכול לעלות לברכת כהנים. זמרי בן סלוא כבר היה מת ופינחס רק עשה את המעשה הקטן להשלים את העשיה ולכן כפל הלשון מובן.

וצריך לדעת שבשם של האדם יש כוח גדול וגם בשם של האדם יש צדיקים שיכולים לראות אם החלק העליון של האדם חי או מת. וכך הגמרא אומרת (יומא פג:): על רבי מאיר שהיה מדקדק בשמות וכשהיו באים לשאול אותו, הוא היה בודק בשם של האדם וכך יורד לעומק של השם לראות אם יש לו חיות בשמיים או לא.

והגמרא מספרת שם שיום אחד הלכו רבי מאיר ורבי יהודה ורבי יוסי והגיעו לאדם להיות שם בשבת, רבי יהודה ורבי יוסי נתנו לו את הכסף שישמור להם ורבי מאיר לא נתן והחביא את הכסף בבית הקברות. במוצאי שבת באו לבקש ממנו את הכסף, אותו אדם אמר שלא קיבל מהם כלום ואין לו שום כסף ורבי מאיר ניצל. שאלו חכמים את רבי מאיר איך ידע לא לתת לו את הכסף, אמר להם כי השם שלו כידור כמו הפס' (דברים לב, כ) "כִּי דוֹר תִּהְיֶה הַמָּוָה" שהוא אדם הפכפך ולכן לא נתן.

הצדיקים היו יודעים לראות בשם של האדם אם יש לו חיות בשמיים או לא ולכן גם היו מקפידים לתת לצדיק פתק עם השם של האדם שצריך ברכה, כי הם ידעו לרדת לעומק של השם של האדם וכך להבין אם יש לו חיות וכמה חיות יש לו, לאיזה דבר הוא צריך ברכה ובמה הוא צריך ישועה.

ימים אלו הם זמן ההילולא של רבנו אור החיים הקדוש שהיה קדוש עליון וכוחו עצום ביותר. וידוע מה שאומרים רבותינו הקדושים, מתי שאומרים דבר תורה בשם צדיק צריך לצייר את הצדיק בעיני האדם והאדם צריך לדמיין כאילו הצדיק עומד לידו שואל את הקושיה ועונה את התשובה, אומר את החידוש ואת הדבר תורה, אז האדם מושפע משורש הצדיק בשמיים שפע גדול ויש לו כוח גדול מהשמיים.

רבנו אור החיים הקדוש, וודאי שפתותיו דובכות בקבר מתי שלומדים את השאלה החזקה שלו בפרשת השבוע, כתוב בפרשה "וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמְּכַה אֶשֶׁר הִכָּה אֶת הַמְּדִינִית זְמָרִי בֶן סְלוּא" שואל אור החיים הקדוש למה כפל הלשון לומר "הַמְּכַה אֶשֶׁר הִכָּה" מספיק לומר שם איש ישראל המוכה והרי ידוע שהתורה מדקדקת בדברים ומצמצמת במילים ואין סתם מילים בתורה הקדושה, אם כך למה יש את כפל הלשון "הַמְּכַה אֶשֶׁר הִכָּה"?

אלא מתרץ אור החיים הקדוש יסוד גדול, לכל יהודי יש כוח למעלה ומתי שהכוח שלו למעלה מתחזק אז הכוח שלו למטה מתחזק. מתי שהכוח שלו למעלה נחלש ח"ו גם הכוח שלו למטה נחלש. כך גם כל אומה ואומה, אם רואים אומה שנופלת סימן שהשר שלה בשמיים נפל, רואים אומה שמתחזקת סימן שהשר שלה בשמיים מתחזק. למעלה יש לאדם כוח, אם הכוח יורד גם האדם יורד, אם הכוח למעלה מתחזק האדם מתחזק, מתי שלמעלה יורד הכוח של האדם אז אדם כמו מת ומאבד את הכל, אם למעלה מת הכוח של האדם אז אחרי כן האדם מת.

על פי זה אומר אור החיים הקדוש, מתי שעמד פינחס ודקר את זמרי בן סלוא, זמרי בן סלוא כבר למעלה היה כמת ולא היה בו כלום, כי ברגע שנגע במדיינית איבד את החיות שלו, ברגע שהתריס כנגד משה רבנו איבד את החיים שלו, כבר למעלה הוא מת, אז הגוף שלו אולי חי עוד תקופה של זמן, אבל למעלה הוא נחשב כמת.

וכך נוכל להוסיף על רבי שמעון בר יוחאי ויהודה בן גרים, יהודה בן גרים הלשין על רבי שמעון בר יוחאי וגרם לו צער, ברגע שיהודה בן גרים עשה את זה הוא נחשב כבר כמת, הוא נשאר עוד חי למטה אבל הנשמה שלו הפנים שלו כבר מת. הוא חי עוד שלוש עשרה שנים עד שרבי שמעון בר יוחאי יצא מהמערות ונתן בו עינו ועשהו גל של עצמות. "סֵר צֶלֶם מֵעַל לְיָהִם" (במדבר יד, ט) ברגע שסר צילם ויורד האור של האדם למעלה, האדם יכול לחיות אבל הוא כמו מת. ברגע שאדם פוגע בצדיק או פוגע בתורה ובדברים קדושים הוא מאבד את החלק שלו שנמצא למעלה, אז החלק שלו שנמצא למטה בקלות נופל ומתי שנופל הוא בגדר של

עצות דברי יאשיהו

לפעמים אדם יושב במקום ומרגיש שיש לו רחיק מהקב"ה. אדם נמצא בפניו ומרגיש לא טוב באתו מקום, אומרים הספרים הקדושים שבאותו מקום שישבת דבר אנשים לשון הרע או עשו עבירות או ישבו אנשים ותכנו דברים רעים - הם שנו רעל באתו מקום, עוררו אווירה לא טובה. לכן "הרי זה נושב לצים" מפני שפעם ישבו שם לצים והדביקו את המקום באווירה לא טובה של חטאים ועבירות

סעודה ראשונה - לימוד אור החיים הקדוש
 קבלנו על עצמנו בקהילת קודש שובה ישראל בכל ליל שבת ללמוד בספר הקדוש "אור החיים" ובכח קדושה זו יושפע שפע מרובה על הכלל ועל הפרט ורבנו האור החיים יהיה מליץ יושר בעדנו ובעד כלל עם ישראל.

כשנתבונן ונעיין בספר התהילים, נמצא שהספר הקדוש הזה שכל הישועות והרפואות והסגולות טמונים בו, נאמר בזמנים ובשעות הקשות ביותר של דוד המלך.

ופה צריך להתעמק ולהבין יסוד גדול בנפש האדם, שלזמנים קשים זמנים של דאגה וחרדה, יש כח גדול ביותר שלזמני האושר והשמחה. וחושיבם אנו בנפשנו, לזמני השמחה יש כח חיצוני גדול כגל גבוה וגדול המרשים ביותר, ולזמני הצער והחרדה יש עומק עמוק מאוד.

וידע האדם לנצל את זמני הצער והמצוקה לרדת לעומק נפשו ולעומק חייו. כי בזמן השמחה אי אפשר להתעמק בעומק הנשמה. ולכן אדם שחייו בנויים משני הצדדים האלו יחד כפי שרוב העולם מתקיים, שישנם רגעים של שמחה שהם כגל גבוה ויש רגעים של שמחה פחותה שהם כגל נמוך. וכן יש רגעים של צער שהם כעומק, ורגע חס ושלום יותר קשה שהוא כמצולות ים, ילמד האדם לאזן בנפשו ולבנות

את המחשבות ולנצל את הגלים של השמחה ואת העמקות בשעת המשברים. וידע האדם שהשמחה היא רוחבית והעצב הוא לעומק. ונלמד לנצל את שני המצבים ללמוד משני הזמנים ולהפוך מהם תועלת גדולה ביותר.

אור החיים הקדוש פרשת פנחס

בפרשת השבוע מסופר על בנות צלפחד שבאו למשה בטענה שהם רוצות נחלה, וזה שצלפחד אביהם מת ואין זכר במשפחה שיקח אחוזה, והם לא אשמות. על הפסוק (במדבר כז, ג') ("אבינו מת המדבר והוא לא היה בתוך העדה הנועדים על ה' בעדת קרח כי בחטאו מת ובנים לא היו לו")

מפרש רבנו חיים בן עטר שהטעם שאמרו שמת דווקא במדבר לשלול שלא מת במצרים. ועוד מבואר לפי הזהרה שמדבר הוא מקום שליטת היצר הרע וזה סיבת מותו של צלפחד שזולת זה היה ה' מאריך אפו עד שהיה מתקן מעשיו ולא היה מת. שנוכה להיות גיבורים לכבוש את יצרנו שבת שלום

סעודה שנייה - פלא יועץ

ונהגנו ללמוד לפני סעודת שבת מהספר "פלא יועץ" לרבנו אליעזר פאפו וצוקל אשר הבטיח ממי שאקבל טובה, אם אזכה לחזות בנועם ה' וכו' אשתדל להחזיר לו טובה, ומי לא ירצה מליץ יושר כבעל הפלא יועץ

כאבלות

אבלות על חרבן בית המקדש הוא דבר התלוי במעשה, ובפרט בזמן בין המצרים, ביום ובליילה לתן אפר במקום הנחת תפלין, ולישב אצל המזוזה ולומר סדר תיקון חצות. אמנם לא המעשה היא העיקר, רק צריך להיות עין במר בוכה ולב נשבר ונדכא, כאבל אם קודר יאנח בשברון מתנים על צער השמים, והכל לפי הידיעה ולפי רוב האהבה ולפי זכות הנשמה. והן אמת כי דלוננו מאוד ואין אתנו יודע מה חסרנו ומה אבדנו ומה גרמנו בעונותינו הרבים, ומהו גלות השכינה, ועד היכן מגיע צערה וצער העליונים והתחתונים, על זה ידעו כל הדוים. מכל מקום כל אדם אינו חייב אלא כשיעורו, ויצייר בעצמו כאילו אמו הגוררת שק לובשת שחורים צועקת מרה קול ברמה מנהמת כיונה, מה הלשון אומרת, קלני מראשי קלני מזרועי בנים גדלתי ורוממתי והם פשעו בי. וכזאת וכזאת החי יתן אל לבו דברים הממורים את הלב, וישפוך נפשו בקול יללה,

אולי זכה ויראה בנחמת ציון ובנין בית מקדשנו ותפארתנו שייבנה במהרה בימינו אמן

קורות העיר מוגאדור

רבי שלמה פינטו זיע"א עמל יחד עם גיסו הצדיק רבי כליפא מלכא זיע"א להשריש בבנו הנער חיים את לימוד התורה, יחד עם דרכי עבודת ה', בדרגות הגבוהות ביותר. אולם, ימי השלווה לא ארכו, רבי שלמה נפטר לבית עולמו כשבנו היה עוד צעיר לימים, וזמן קצר לפני כן או אחרי כן, הסתלק לבית עולמו גם דודו הצדיק רבי כליפא מלכא, וכך נשאר העלם הצעיר חיים בודד בעולמו, עם אמו האלמנה. באותם שנים החלה העיר אגאדיר לרדת מגדולתה, ולעומתה, החלה שכנתה, מוגאדור להתפתח. הסיבה לכך: העיר אגאדיר וסוחריה היו נתונים תחת השפעת מלך פורטוגל, שהיה ביריבות מתמדת עם מלך מרוקו סידי מוחמד בן עבדאללה. משום כך, בזמן מסויים, כאשר קמו יושבי אגאדיר וקשרו קשר נגד המלך, מנע מהם הלה את המסחר, ותחת עירם הקים את שכנתה - מוגאדור.

רצון המלך היה לכוון עיר מודרנית, מכובדת, שתציג בגאון את מעלותיה של ארצו, ותשווק בהצלחה את תוצרתה. לשם כך הזמין את המהנדס הצרפתי הנודע "קורנוט", שיתכנן עבורו את רחובות העיר ומבואותיה, ואף ישגיח על תהליך בנייתה. לאחר מכן בחר המלך מרחבי הממלכה עשרה סוחרים יהודים, פקחים וממלחים, כאלה שידעו לטוות קשרי מסחר עמידים עם עמיתיהם במדינות העו-

לם, והעניק להם מעמד מיוחד "סוחר המלך". בד בבד העניק המלך לכל סוחר ופקיד שטח נרחב לבנות בית לעצמו, ואלה ניצלו היטב את המענק, ובנו עיר יפה ורחבת ידים, בשונה משאר ערי מרוקו. חיי המסחר במוגאדור החלו לפרוח, נמל העיר הפך להיות מבוקש ביותר, שירותים גמלים נושאים סחורות מכל רחבי דרום המדינה החלו לחנות בה, לצד אוניות סוחר מאנגליה צרפת גרמניה איטליה והולנד, שעגנו בנמל. בעקבות זאת, החלה אט אט נדידת יהודים מאגאדיר למוגאדור. עם הנודדים היו גם העלם היתום חיים ואמו האלמנה, אשר נאלצו לעקור מעירם, ככל הנראה מחמת קשיי פרנסה. נדידת היהודים נמשכה כמה שנים, עד שבשנת תקל"ה (1775) הוצא צו גירוש ליהודי העיר מטעם המושל, והעיר אגאדיר נתרוקנה מתושביה היהודים. כשהגיעו העלם חיים ואמו האלמנה לעיר, הלכו לבית הגביר רבי יעקב גדליה שקבלם בכבוד ושמחה. אולם, היות ומקום מגוריו היה באזור

בתי המלוכה שנקרא "לקצבא לקדימא", לא יכל לארחם בביתו, ולכן הפנה אותם לבית שאר בשרם, השר מאיר פינטו. הלה קיבלם בסבר פנים יפות, טיפל בכל צרכיהם, ודאג לעלם הצעיר שיכנס ללמוד ביישיבת הגאון רבי יעקב ביבאס זיע"א, שכיהן כרב העיר באותה תקופה. רבי יעקב נמנה על משפחת הרבנים המפוארת לבית ביבאס. לצד ענייני הרבנות, ניהל גם ישיבה לנערים בני העיר שנפשם חשקה בתורה, אליה נכנס גם הנער הצעיר חיים.

"חכמת אדם תאיר פניו" (קהלת ח,א), ופניו המאירות של הנער הצעיר משכו אליהם את מבטו החודר של רבי יעקב. אותות הקדושה ניכרו היטב על פניו, וניבטו מכל צעדיו. הנהגותיו המיוחדות אותם קיבל מאביו ודודו, שימשו לו מורי דרך, ועיני רבו הבחינו במיד, לפיכך, קירב אותו רבי יעקב, וגידל אותו כאב את בנו.

באותם שנים, שקע הנער חיים ראשו וכולו בלימוד התורה. ימים ולילות ללא הפוגה, הגה בתורה הקדושה, לא נתן לעיניו תנומה, וקיים בגופו מאמר חז"ל: "אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה" (ברכות סג). בד בבד, המשיך לעלות ולהתעלות במעלות הקדושה וקניניה, ובכל כוחותיו השתדל לזכך את גופו כדי שיוכה להשאר השכינה, כדברי חז"ל (בראשית רבה מו,ו), אודות מעלת הצדיקים, שבהזדככם כראוי נעשים הם למרכבת השכינה, והיא שורה בתוכם.

לא פעם ולא פעמים נאלץ הנער היתום ללמוד תורה מתוך עוני ומחסור, כדרכה של תורה. פת במלח אכל, ומים במשורה שתה, ועל הארץ ישן. אולם הללו לא דחקו את שאיפותיו הגדולות, אלא להיפך, הם שרוממוהו, הנהגות אלה העלוהו דרגה אחר דרגה, והעמידוהו באותה פינת יקרת בה חפץ, כפי שגילה שלמה המלך על חכמתו הנפלאה: "אף חכמתי עמדה לי" (קהלת ב,ט), ודרשו חכמים: "תורה שלמדתי באף (בקושי) עמדה לי" (ילקוט שמעוני קהלת רמז תתקס"ח), וכמו שקבע הרמב"ם על פי דבריהם אלה: "כי לימוד השעשוע והנחת, לא יתקיים, ולא יקבל בו תועלת" (פירוש המשנה אבות ה,ט).

זיווג הגון והצלחה
מאיר ירין
בת חן בת אוסנת
רחלי בת הירסה
שיראל בת לאה
נועם בן מיכאל
אופק בן רונן

לזיכרון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת

רוחמה בת חנה ז"ל, ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל, סימונה בת וואליד ז"ל, מרים בנימין ז"ל, אליס בת לאה ז"ל, פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל, מוריס בן לאה ז"ל, טלי עטר בת מסעודה ז"ל, ברכה ברכוסה בת מרים ז"ל, רבי לעזרי ויצמן ז"ל, אמיר ויצמן בן מסעודה ז"ל, רמי רחמים בן אליס ז"ל, פיליפ בן פרננדו ז"ל, רבי חיים בר מימח ז"ל, מוריס סלימאן בן מרים ז"ל, בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל, שמחה בת שלום ורות ז"ל, אהרון בן חנה ז"ל, צמח בן תמו ז"ל, אסי שאול בן עליזה ז"ל, תמר בת שמחה ז"ל, רבקה בת שמחה ז"ל, אליהו בן חנה ז"ל, דוד לוי בן שרה ז"ל, בן וענונו בן שרית ז"ל, שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל, מוריס סלימאן בן מרים ז"ל, שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל, ריטה רבקה בת תמר ז"ל, בן ציון בן שלום ורות ז"ל, שמחה בת שלום ורות ז"ל, פרוספר בן תמו ז"ל, יקוט בת עלו ז"ל, מאיר בן עלו ז"ל, שרה בת פאני ז"ל, בנימין בנימין ז"ל, אליהו רחמים בן אילנה ז"ל, מזל בת תמו אביכור ז"ל, אלברט אברהם בן נינה ז"ל, שלמה בן אסתר ז"ל למשפחת חטואל